

Nu storf et ellendig an't lopende För
 Trotz Koorschmett unn Sympethie hen;
 Wi hemm et begroaben, — ick seh et nich
 wär,
 Wovöl ich ook roare unn flenn'.

Drüm sühst du wol, Mudders, doa soll ick
 nich ween'n?
 Ick müst' jo keen Kristenminsch sinn! —
 Jitzt goah ick noa unsen Herrn Paster hen,
 Of de nich werd Trost vör mi finn'?"
